

Arrest

nr. 291 636 van 7 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 285 354 van 27 februari 2023 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij dient, samen met haar echtgenoot en drie kinderen, op 4 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat verzoekende partij reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden op 19 oktober 2022. Op 23 november 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van

de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening). Op 9 december 2022 stemmen de Kroatische overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, § 5 van de Dublin III-Verordening.

Op 13 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het beroep tegen voormelde beslissing wordt bij arrest nr. 291 635 van 7 juli 2023 verworpen.

Op 15 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de mevrouw, die verklaart te heten,

naam : N. (...)

voornaam : C. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Gasaka Makamba

nationaliteit : Burundi

en haar 3 minderjarige kinderen:

C. Y. E. (...) geboren te Kanyosha Bujumbura op (...), van Burundese nationaliteit

C. D. H. (...) geboren te Kanyosha Bujumbura op (...), van Burundese nationaliteit C. S. G. (...) geboren te Kanyosha Bujumbura op (...), van Burundese nationaliteit

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat vanaf 27.02.2023 en kan worden vastgehouden in een fitt woning om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 09.12.2022, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 13.01.2023, met een termijn van 10 dagen. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst haar beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing (dd. 30.01.2023) de tenuitvoerlegging van de bijlage 26 quater niet. Het louter feit dat de uitwijzing van betrokkene naar Kroatië zou uitgevoerd worden, houdt betrokkene niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van mevr. N. (...) is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 13.01.2023. Mevr. N. (...) verklaarde tijdens haar verhoor van 23.11.2022 dat zij altijd al van plan was om naar België te komen. Zij wenst verder niet naar Kroatië terug te keren omdat zij daar geslagen werd en buiten in de kou moest slapen met haar kinderen. Gedurende het hoorrecht van 19.01.2023 verklaart betrokkene voorts dat het gedrag van de politie in Kroatië hetzelfde is als dat van de politie van Burundi, waarvoor zij aanvankelijk gevlucht is. In Kroatië zouden ze overigens racistisch zijn en hen mishandeld hebben.

Zoals reeds vermeld werd in haar bijlage 26quater (dd. 13.01.2023), wensen wij desbetreffend op te merken dat indien mevr. N. (...) van oordeel was dat zij onheus behandeld werd door de Kroatische instanties, zij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische instanties de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De Kroatische instanties hebben op 21.12.2022 tevens individuele garanties aan het akkoord van 09.12.2022 gevoegd betreffende de toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant'). Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

We stellen dus vast dat mevr. N. (...) met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Daarenboven verklaart mevr. N. (...) dat zij geen medische problemen zou hebben. Zij brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 13.01.2023. Betrokkene brengt in haar hoorrecht van 19.01.2023 geen andere elementen aan. Mevr. N. (...) verklaart immers nogmaals dat zij, naast haar echtgenoot dhr. M. P. (...) °(...) van Burundese nationaliteit en hun drie kinderen C. Y. E. (...) °(...) van Burundese nationaliteit, C. D. H. (...) °(...) van Burundese nationaliteit en C. S. G. (...) °(...) van Burundese nationaliteit, geen familieleden zou hebben die in België of een andere EU lidstaat verblijven.

Haar echtgenoot dhr. M. (...) diende net zoals betrokkene en hun kinderen een aanvraag om internationale bescherming in in België (dd. 04.11.2022). Er werd voor hem ook een terugnameverzoek (dd. 25.11.2022) gericht aan de Kroatische instanties, die op 09.12.2022 instemden met de overname en behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De echtgenoot van mevr. N. (...) ontving tevens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (dd. 13.01.2023), omwille van het feit dat de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan Kroatië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Zij dienen allen België te verlaten en zullen bijgevolg niet gescheiden worden van elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan hierom niet aannemelijk worden gemaakt.

Tot slot blijkt uit mevr. N. (...) haar verzoekschrift tot nietigverklaring en vordering tot schorsing van haar bijlage 26 quater (dd. 30.01.2023), dat zij 20 weken zwanger zou zijn. Te dezen hebben mevr. N. (...) en dhr. M. (...) de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens hun precair verblijf nog een kind te verwekken. Dit geeft hen echter niet automatisch recht op verblijf. Het bestaan van een kind dat nog geboren moet worden, verhindert de terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat niet, om daar de nodige stappen te vervullen om hun verblijf te regulariseren. Zoals bevestigd werd in de individuele garanties van 21.12.2022, verbindt Kroatië zich er tevens toe om adequate zorg en gezondheidszorg te voorzien op maat van de betrokkene ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant'). Hierom kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat mevr. N. (...) daar alle nodige zorgen zal ontvangen tijdens het verdere verloop van haar zwangerschap. Bijgevolg kan in dit opzicht evenmin een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM ingeroepen worden.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene heeft verschillende gesprekken gehad met de ICAM-coach (op 16.01.2023, 19.01.2023 en 23.01.2023), waarbij zij goed geïnformeerd werd over de Dublin-procedure alsook welke de mogelijke opties en gevolgen zijn. Zij verklaarde tijdens al deze gesprekken aan de ICAM-coach dat zij niet naar Kroatië wil gaan. Betrokkene weigert het opvangcentrum van Zaventem te verlaten en werkt dus niet mee aan een vrijwillige terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 13.01.2023, die haar op diezelfde dag betekend werd. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst haar beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing (dd. 30.01.2023) de tenuitvoerlegging van de bijlage 26 quater niet. Het louter feit dat de uitwijzing van betrokkene naar Kroatië zou uitgevoerd worden, houdt betrokkene niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van mevr. N. (...) is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

9° Terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is

door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht dd. 19.01.2023 dat zij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Kroatië, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

Gelet op al deze elementen, is het waarschijnlijk dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er een significant risico op onderduiken is en betrokkene zich mogelijks aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene vanaf 15.02.2023 ter beschikking moet worden gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene kan worden teruggeleid naar de grens van Kroatië vanaf 27.02.2023.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt”, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, § 2, 16, 17 en 18, § 1 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

In het eerste onderdeel van het middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3, §2 van de Dublin III-Verordening. Verzoekende partij meent dat er wel degelijk systeemfouten zijn in het Kroatische asielstelsel, waardoor, indien zij wordt teruggestuurd, ze een reëel risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat het systematische gebruik van geweld, diefstal, bedreigingen en terugdringing bij aankomst aan de grens, door politieagenten, alsmede de tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, het ontbreken van een adequate procedure om kwetsbare asielzoekers te identificeren en de meer algemene schendingen van het beginsel van non-refoulement van zodanige omvang zijn dat het bestaan van systematische tekortkomingen moet worden vastgesteld.

a) Wat betreft mishandelingen aan de grens verwijst verzoekende partij naar objectieve informatie over de situatie in Kroatië. Zo citeert zij uit het AIDA-rapport (bijgewerkt tot april 2022), het verslag van CPT van december 2021, een rapport van Amnesty International van december 2021. Zij wijst erop dat zelfs de Kroatische president in 2019 op de Zwitserse televisie bevestigde dat grenspolitie geweld gebruikt. De Zwitserse organisatie voor Vluchtelingen hulp (OSAR) roept de lidstaten overigens op om overdrachten naar Kroatië te stoppen.

b) Vervolgens verwijst verzoekende partij naar een VRT-reportage over de pushback praktijken aan de grens en dat Kroatië systematisch migranten en vluchtelingen oppakt die de landsgrenzen zijn overgestoken en hen terug de grens overzet. Deze praktijken worden bevestigd en uitgebreid beschreven in rapporten van de Danish Refugee Council in Bosnië, de Europese ombudsdienst, InfoMigrants, ECRE en Amnesty International. Dit probleem is ook op heden nog aan de orde. Verzoekende partij verwijst in dit verband ook naar de door het Europees Comité tegen Foltering gerapporteerde systematische mensenrechtenschendingen. Waar de verwerende partij stelt dat de situatie van verzoekende partij niet vergelijkbaar is aangezien zij zal terugkeren na een Dublinoverdracht, is verzoekende partij het niet eens met deze stelling. Zij verwijst in dit verband naar het arrest van 13 april 2022 van de Raad van State van Nederland die vaststelt dat er ernstige aanwijzingen zijn dat Dublin-terugkeerders, die zich op een bepaalde afstand van de grens op het grondgebied bevonden, ook aan terugkeerprocedures waren onderworpen. Bovendien stelt de Raad van State van Nederland dat de refoulementen niet alleen aan de grens plaatsvinden, maar ook binnen Kroatië. Een Duitse administratieve rechtbank oordeelde in een uitspraak van 25 februari 2022 eveneens dat het Kroatische asielsysteem systeemgebreken vertoont op het gebied van refoulement en dat van de Kroatische autoriteiten individuele garanties moeten worden verkregen om ervoor te zorgen dat personen die vanwege Dublin worden teruggestuurd niet worden onderworpen aan indirecte refoulement. Verzoekende partij benadrukt dat zij zelf het voorwerp is geweest van geweld en terugdringing aan de grens. Verzoekende partij heeft er daarom ook geen vertrouwen meer in dat de Kroatische autoriteiten haar asielaanvraag eerlijk zullen behandelen.

c) Verzoekende partij wijst erop dat de beschermingsgraad in Kroatië zeer laag is, volgens het laatste ECRE rapport. Juridische hulp en bijstand worden gewaarborgd door hulporganisaties en niet door de Kroatische overheid. Verzoekende partij citeert nog uit een rapport van Amnesty International en CPT.

d) Vervolgens wijst verzoekende partij op het AIDA-rapport van 2021 waaruit blijkt dat er problemen zijn met betrekking tot de opvang van verzoekers om internationale bescherming. In casu heeft verzoekende partij één maand in een centrum verbleven alwaar zij problemen had met haar tanden en waarvoor zij geen medische hulp kreeg.

e) Verzoekende partij citeert nog uit het AIDA-rapport betreffende de situatie van personen die in het kader van een Dublin-procedure naar Kroatië zijn teruggestuurd. Verzoekende partij verwijst naar haar verklaringen dat zij geen steun heeft verkregen na haar terugkeer uit Duitsland en dat als zij wordt verwijderd zij voor de tweede keer het voorwerp zou uitmaken van een Dublin-terugkeer. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met dit element.

f) Verzoekende partij wenst ook te benadrukken dat zelfs personen met een internationale beschermingsstatus zich zonder meer in een precare situatie bevinden, aangezien migranten in Kroatië het slachtoffer zijn van discriminatie. Dit wordt eveneens bevestigd in het AIDA-rapport.

In het tweede onderdeel van het middel voert verzoekende partij opnieuw de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-Verordening en van de motiveringsplicht. Verzoekende partij is gekomen samen met haar drie minderjarige kinderen van 4, 6 en 7 jaar oud. Ze zijn kwetsbaar als asielzoeker maar ook omwille van hun minderjarigheid. Daarenboven is verzoekende partij zwanger, de bevallingsdatum is op 23 juni 2023 voorzien. Het motief in de bestreden beslissing inzake haar zwangerschap is onaanvaardbaar, ontoelaatbaar en bovendien irrelevant. Het gaat immers niet over een recht op gezinsleven maar over de garantie te kunnen beschikken over passende huisvesting, onmiddellijke toegang tot gezondheidszorg en de verzekering dat het gezin niet wordt gescheiden. Zij wijst er overigens op dat het kind werd verwekt vóór hun vlucht uit hun land van herkomst. Waar de verwerende partij verwijst naar de brief met individuele garanties van de Kroatische autoriteiten, meent verzoekende partij dat het een stereotiepe brief is die identiek is voor alle personen die door Kroatië zijn gereisd. Bovendien bevat deze brief slechts een herinnering aan de wettelijke en Europese verplichtingen. Uit het arrest Tarakhel blijkt dat de loutere herinnering aan verplichtingen geen individuele garantie vormt. Bovendien bevat de brief geen enkele specifieke garantie met betrekking tot haar zwangerschap. Bovendien zijn de Kroatische autoriteiten niet op de hoogte van haar zwangerschap aangezien verzoekende partij pas in januari 2023 kennis had van haar zwangerschap. Het door de Belgische autoriteiten op 25 november 2022 verzonden verzoek tot overdracht maakt geen melding van een specifiek gezondheidsprobleem en vermeldt slechts de gezinssamenstelling, zonder rekening te houden met haar zwangerschap. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij de Kroatische autoriteiten van dit nieuwe gegeven op de hoogte hebben gebracht. Verzoekende partij meent dat zij niet mag verwijderd worden zonder dat voorafgaandelijk individuele en concrete garanties worden gegeven door de Kroatische overheden over de tenlasteneming van de medische zorgen van de zwangerschap.

2.2. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De relevante passages uit deze wetbepaling luiden als volgt:

“§ 4. (...)”

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. (...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij 13 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf trof met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 291 635 van 7 juli 2023.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 23 november 2022 werd gehoord. Ze verklaarde dat ze altijd al van plan was naar België te komen. Zij wenst niet terug te keren naar Kroatië omdat zij daar geslagen werd en zij, alsook haar kinderen, buiten in de kou moesten slapen. Verzoekende partij werd tevens gehoord op 19 januari 2023 en verklaarde opnieuw niet te willen terugkeren naar Kroatië omdat het gedrag van de politie hetzelfde is als dat van de politie van Burundi, waarvoor zij gevlucht is. In Kroatië zouden ze ook racistisch zijn en hen mishandeld hebben. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoekende partij “*de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet (heeft) nageleefd*” waardoor hij op basis van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet rechtsgeldig concludeert dat “*(...) het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig (wordt) geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden*”. Verzoekende partij betwist niet dat zij de termijn van 10 dagen heeft overschreden zoals bepaald in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) waardoor zij zich blootstelt aan dwanguitvoering.

Verzoekende partij betwist dat Kroatië verantwoordelijk moet worden geacht voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Zij meent dat er wel degelijk systeemfouten zijn in het Kroatische asielstelsel, waardoor, indien zij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat het systematische gebruik van geweld, diefstal, bedreigingen en terugdringing bij aankomst aan de grens, door politieagenten, alsmede de tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, het ontbreken van een adequate procedure om kwetsbare asielzoekers te identificeren en de meer algemene schendingen van het beginsel van non-refoulement van zodanige omvang zijn dat het bestaan van systematische tekortkomingen moet worden vastgesteld. Verzoekende partij gaat er evenwel aan voorbij dat het voorwerp van onderhavig beroep beperkt is tot de beslissing tot terugleiding met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De reeds op 13 januari 2023 genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) waarbij de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald, maakt het voorwerp uit van een ander beroep, gekend onder rolnummer RvV 287 825. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 291 635 van 7 juli 2023. Verzoekende partij kan onderhavig beroep niet aanwenden om opnieuw kritiek te uiten op de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Bovendien herhaalt verzoekende partij het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Voor de beoordeling van het middel volstaat het dan ook te verwijzen naar het arrest van nr. 291 635 van 7 juli 2023 waarin de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Verzoekende partij citeert het motief in de bestreden beslissing inzake haar zwangerschap: *“Tot slot blijkt uit mevr. N. (...) haar verzoekschrift tot nietigverklaring en vordering tot schorsing van haar bijlage 26 quater (dd. 30.01.2023), dat zij 20 weken zwanger zou zijn. Te dezen hebben mevr. N.(...) en dhr. M. (...) de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens hun precair verblijf nog een kind te verwekken. Dit geeft hen echter niet automatisch recht op verblijf. Het bestaan van een kind dat nog geboren moet worden, verhindert de terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat niet, om daar de nodige stappen te vervullen om hun verblijf te regulariseren.”* Waar verzoekende partij betoogt dat voormeld motief irrelevant is kan zij worden gevolgd. Verwerende partij vervolgt evenwel in de bestreden beslissing met het volgende motief: *“Zoals bevestigd werd in de individuele garanties van 21.12.2022, verbindt Kroatië zich er tevens toe om adequate zorg en gezondheidszorg te voorzien op maat van de betrokkene (‘In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant’). Hierom kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat mevr. N. daar alle nodige zorgen zal ontvangen tijdens het verdere verloop van haar zwangerschap. Bijgevolg kan in dit opzicht evenmin een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM ingeroepen worden.”*

Verwerende partij motiveert aldus dat uit de individuele garantie van 21 december 2022 de Kroatische autoriteiten zich ertoe hebben verbonden om adequate zorg en gezondheidszorg te voorzien op maat van de betrokkene. Verwerende partij oordeelt dat op grond van de individuele garantie er mag van worden uitgegaan dat verzoekende partij alle nodige zorgen zal ontvangen tijdens het verdere verloop van haar zwangerschap. Het irrelevant of overtollig motief waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift doet geen afbreuk aan het determinerende motief dat de garantie betreft voor verzoekende partij dat zij over passende huisvesting en onmiddellijke toegang tot gezondheidszorg zal beschikken. De kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet tot de schorsing van de bestreden beslissing leiden. Verzoekende partij betoogt dat de individuele garantie gegeven door de Kroatische autoriteiten op 21 december 2022 niet volstaat. Vooreerst meent zij dat het een stereotiepe brief is. Bovendien zijn de Kroatische autoriteiten niet op de hoogte van haar zwangerschap aangezien zij zelf pas kennis had van haar zwangerschap in januari 2023. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de Belgische autoriteiten Kroatië op de hoogte hebben gebracht. In weerwil van het betoog van verzoekende partij blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Kroatische instanties op 21 december 2022 individuele garanties hebben gevoegd aan het terugname akkoord van 9 december 2022. Deze brief luidt:

“(…) Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory. In

accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant. In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law. Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which his life or liberty would be threatened on account of his race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to his political opinion; or in which he could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite him to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection. (...)"

Hieruit blijkt dat er voor verzoekende partij en haar drie kinderen individuele garanties zijn gegeven vanwege de Kroatische autoriteiten. Deze briefwisseling, alsook de daaraan gevoegde individuele garanties, heeft duidelijk betrekking op verzoekende partij en haar drie kinderen, daar de vermelde naam, geboortedatum en referentie overeenstemmen met de persoonlijke gegevens van verzoekende partij en haar kinderen, zoals die blijken uit het administratief dossier. Uit lezing van voormelde individuele garanties blijkt dat de Kroatische autoriteiten garanderen dat verzoekende partij en haar kinderen toegang zullen krijgen tot de asielprocedure en opvangvoorzieningen, alsook tot gezondheidszorg, rechtsbijstand en effectieve rechtsmiddelen, met inachtneming van hun individuele situatie en eventuele kwetsbaarheid. Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij verklaarde gezond te zijn en uit de individueel gegeven garanties van de Kroatische autoriteiten blijkt dat zij toegang zal krijgen tot gezondheidszorg. In de bijlage 26quater van verzoekende partij wordt overigens gesteld dat de Kroatische autoriteiten tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden. Er blijkt niet dat ernstig moet worden gevreesd dat verzoekende partij geen toegang zal hebben tot de nodige medische zorgen en opvolging in het kader van haar zwangerschap. De schending van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 4 van het Handvest wordt aangetoond. Derhalve kan ook niet worden aangenomen dat verwerende partij zich gelet op artikel 3, § 2 of artikel 17, § 1 van de Dublin III-Verordening alsnog bevoegd diende te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

Uit het voorgaande volgt dat het door verzoekende partij tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat ontwikkelde middel niet gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC